

Lodsinspektørerne varetage fremtidig den af Lodsbogholderne hidtil udførte Tjeneste mod herfor at oppebære et af Marineministeriet nærmere fastsat Vederlag af Lodsfortjenesten.

§ 4.

Ved Helsingørs og Dragør Lodserier skulle Lodserne for Fremtiden alle være Fastlodser. Disse deles i 3 Lønningsklasser, hvoraf den ældste oppebærer fuld ($\frac{6}{6}$) Delingspart af Lodseriets Nettofortjeneste, den næstældste $\frac{5}{6}$ Part og den yngste $\frac{4}{6}$ Part.

§ 5.

Med Hensyn til Pensioneringen af afgaaede Lodser ved Helsingørs og Dragør Lodserier, der ikke komme ind under Bestemmelserne i denne Lovs § 1, forholdes efter de hidtil bestaaende Regler, saaledes at hele Pensionsbeløbet afholdes af Lodsfortjenesten.

§ 6.

For Helsingørs og Dragør Lodseriers Vedkommende ophæves den Bestemmelse i sidste Passus af § 41 af Lov om Lodsvæsenet af 13. Juni 1879, der fastsætter, at en Hjælpe-lods beholder hele Lodsbetalingen efter Fradrag af Ombord- og Landsætningspenge. De af disse Lodserier benyttede Hjælpe-lodser have at indbetale de indvundne Lodspenge til det paagældende Lodseris Kasse, hvorefter de af denne modtage en af Marineministeriet nærmere fastsat Andel af Lodspengene.

Saa fremt statspensionerede Lodser gøre sig skyldig i Overtrædelser af Lodsloven, fortabe de derved Retten til Pension.

§ 7.

Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1906.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Allerede i en lang Aarrække har Benyttelsen af Lods fra Helsingørs og Dragør Lodserier været stærkt aftagende og Lodsernes Indtægter derfor stadig nedad-gaaende. Man søgte i Begyndelsen at raade Bod herpaa ved under indtræffende Vakance at undlade at besætte de ledige Pladser; men dette forsløg ikke, og man henvendte sig derfor til Rigsdagen med Anmodning om Understøttelse for at bringe Indtægten for en Fastlods ved Helsingør op til, hvad man ansaa for et passende Minimum. Saadan Hjælp bevilgedes i nogle Aar, men da Lodsindtægten stadig aftog, stod det klart, at Lodsantallet ved begge Lodserier maatte kunne reduceres yderligere. Da Lodserierne ikke selv kunde paatage sig Pensioneringen af de Lodser, der maatte gaa af ved en saadan Reduktion, traadte Staten hjælpende til og overtog ved Reduktionerne i 1890, 1893 og 1897 Pensioneringen af de Lodser, der blev afskedigede.

Man haabede hver Gang, at det paa denne Maade skulde lykkes at skaffe de tilbageblivende Lodser en passende Indtægt, men det viste sig snart, at dette Haab ikke gik i Opfyldelse, idet Nedgangen vedblev, saa at Lodserne paa ny fandt sig foranledigede til at søge Staten om Hjælp, hvilken ogsaa hidtil er ydet dem.